

ANOTIMPUL SUFLETULUI MEU

**APOSTOL DIANA-MARIA
CLASA a VI-a B**

Astăzi este ultima zi de toamnă. Sunt tristă, dar în același timp și fericită. Nu știu ce am. Cred că totul este din cauza visului de aseară. Aseară am visat ca mă alergam cu sora mea printr-o pădure. Eram vesele, ne jucam și râdeam în hohote, dar visul meu parcă dintr-o dată s-a transformat într-un mic coșmar. Sora mea dispăruse chiar din fața mea ochilor mei. Îi auzeam râsul, dar nu era nicăieri.

Dintr-o dată, pădurea se făcuse mult mai mare decât o credeam. Căutând-o, m-am rătăcit. Am mai mers puțin, neștiind unde mă duc. Văd un pod la aproape cincizeci de metri distanța de mine. Mă duc spre el. Podul era plin de mușchi verde-marونی.

După ce trec podul, ajung pe un mic deal. Dealul era împărțit în două de o potecă lungă și îngustă. În partea stângă a dealului, era un copac mare și cu multe crengi lungi. El mai avea câteva frunze. Era tot uscat.

Am continuat și am mers pe acea potecă. La sfârșitul potecii, era un indicator pe care scria "FERICIRE". Am urmat acel drum, el mai cuprindea două dealuri vrăjite. Mergând pe primul deal plin cu frunze de toate culorile și copaci goi, nu puteam să mă gândesc decât la cele mai frumoase momente din toamna aceasta, iar al doilea deal mă făcea să mă gândesc la ce voi face în celelalte anotimpuri, știam că niciunul nu va mai fi așa frumos ca toamna.

La sfârșitul drumului, un zid cu o ușă înaltă din piatră bloca drumul. Am împins ușa de piatră și acolo erau părinții mei cu sora mea și cei mai buni prieteni.
Așa s-a sfârșit visul meu!

Există o armonie în toamnă și o strălucire în cerul ei, care nu mai poate fi găsită în niciun anotimp, ca și cum nu ar putea fi, ca și cum nu ar fi fost vreodată...

Toamna este o a doua primăvară, când fiecare frunză este o floare!